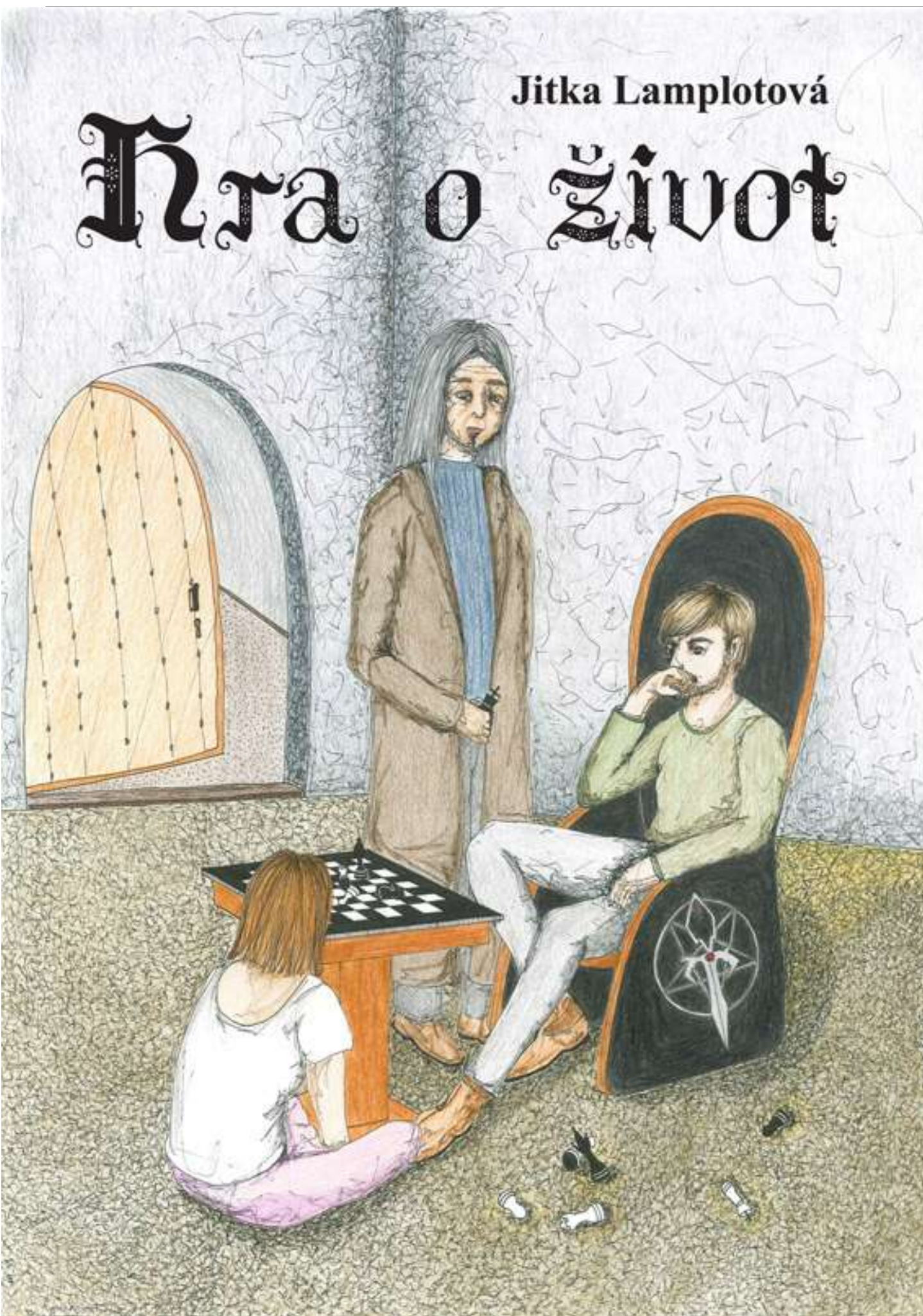

Jitka Lamplotová

Hra o život

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2016

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-7548-006-4 (pdf)

ISBN 978-80-7548-007-1 (ePub)

ISBN 978-80-7548-008-8 (MOBI)

Ačkoliv se příběh odehrává v reálných městech světa, většina míst je smyšlených a neodpovídají skutečnosti.

Španělsko, kdesi v podhůří Pyrenejí, současnost (2011)

Zvlněný terén zalilo měsíční světlo. Byl úplněk a měsíc se hrdě zhlížel v temné vodní hladině rozlehlého jezera. Noční klid rušilo jen tiché šplouchání vln, které na vodě vytvářel lehký vánek, ševelení usychající trávy a praskot kmenů starých borovic, které na břehu jezera tvořily řídký stromový porost. Před dvěma dny napadl poprašek prvního sněhu. Harmonické zvuky přírody náhle prořízlo vyplašené soví zahoukání. Nočního dravce vyděsilo něco mocnějšího a starobylejšího, než byl kterýkoliv živočich v této oblasti. Byl to tvor, který se naprosto vymykal všem přírodním zákonům i lidskému chápání. Mezi stvoly zažloutlé, uvadající vegetace, která se připravovala k zimnímu odpočinku, se mihlo mohutné, chlupaté tělo. Nedaleko se ozvalo zavytí. Nebylo to však obvyklé táhlé nařikání vlka. Stvoření zvýšilo svoji rychlost na maximum. Běželo po čtyřech. Jeho tělo bylo pevně stavěné a zarostlé dlouhou, huňatou srstí. Vzhledem se nejvíce blížilo vlku, ale bylo mnohem větší a nebezpečnější. Vylekaná sova mohla těžko tušit, že se dívá na vlkodlaka.

Opět se ozvalo vytí. Vlkodlak se zarazil, napřimil uši a chvíli tiše naslouchal. Do nozder nasál chladný horský vzduch. Už nebyl daleko. Jeho druzi na něj jistě netrpělivě čekali. Vydal se po pravém břehu jezera a dlouhými skoky ukrajoval svoji cestu. Netrvalo dlouho a před očima se mu otevřel výhled na jejich rozrůstající se tábor. Rychle prokličkoval mezi provizorními přístřešky k jediné, uboze vyhlížející chatrči. Ještě než vstoupil, vzal na sebe vlkodlak lidskou podobu. Pranic si nedělal z toho, že je nahý. Zima ho netrápila. Obleče se, až podá hlášení. Sotva pohublý muž s krátkými černými vlasy vešel dovnitř, padl na kolena před svojí paní.

Na udusané zemi, na několika vycpaných polštářích, seděla statná žena. Vlasy barvy ohně si z praktických důvodů ostříhala

na krátko. Kulatý obličej býval kdysi hezký, ale nyní ho hyzdilo několik starých jizev z bitev dávno minulých. Na každé tváři se táhly dva souběžné šrámy. Nos měla křivý od toho, jak byl opakovaně zlomený. Pevné tělo měla samý sval, a už před mnoha lety pozbylo veškerý ženský půvab. Dalíja byla nejstarší ze všech zbylých vlkodlaků, kterým se podařilo uprchnout onoho osudného večera, kdy se navzájem povraždili vůdci dvou upířských táborů. Využít situace a zbavit se tak nadvlády těch arogantních, chladných tvorů, byl vlastně její nápad, a jelikož byla věkově nejvyspělejší a měla nejvíc zkušeností, připadlo rozhodování nad ostatními jejími druhy právě jí. Původně jich bylo pět. Nyní jejich smečka čítala dvacet hlav a bylo v plánu, že se bude dál rozrůstat.

„Jaké zprávy mi neseš, Svene?“ pozdvihla hlavu Dalíja a zabodla pohled svých zelených, nevyzpytatelných očí do příchozího.

„Po upírech ani stopa. Zdá se, že jsme je konečně setřásli,“ usmál se Sven spokojeně. Jeho radost mu však překazil Dalíjin zachmuřený obličej, který naznačoval, že jeho vůdkyně s ním jeho názor pravděpodobně nesdílí.

„Mýlíš se. Oni nás nikdy nenechají na pokoji. Budou nás pronásledovat tak dlouho, dokud nás opět zcela neovládnu, nebo nevyhubí. Ani jedno z toho se nesmí stát. Máme právo na svobodu stejně jako každý jiný tvor,“ zavrčela zadumaně, ne však našťvaně. „Jsou někde tam venku. Zmatení a oslabení ztrátou svých vůdců, přesto však odhodlaní vyhladit náš rod do základů. Musíme využít jejich slabosti a upevnit svoje pozice na tomto světě.“

Sven se zamračil. Na čele se mu vyrýsovalo několik vrásek. „Slyšel jsem, že už ale mají nového krále, který ty dva zneprátelené tábory opět sjednotil.“

„Ach, ano. Lee Carpenter. Poměrně mladý, volnomyšlenkářský vůdce, který o panování nemá ani ponětí

a především o to nemá nejmenší zájem, jelikož se chce stát člověkem? Podivná volba krále, nemyslíš?“

„Hmmm,“ zamručel Sven. „Zaslechl jsem, že si ho pochvalují. Prý je spravedlivý a poctivý a všechny si trpělivě vyslechne. Myslím, že ho mají docela rádi. Možná bychom s ním mohli vyjednávat,“ navrhl opatrně.

Stalo se přesně to, co očekával. Dalíja se okamžitě napružila. Rázem už neseděla na měkkých polštářích, ale rozrušeně přecházela sem a tam.

„Nebudu s těmi chladnokrevnými zplozenci pekla smlouvat!“ vyštěkla. Pak si zlostně odplivla.

„Upíři beztréstně vyhladili stovky nevinných vlkodlaků a ty, které nechali na živu, si podmanili a udělali si z nich své domácí mazlíčky, honící psy a hračky pro osobní potěchu. Je mi jedno, kterež z těch parchantů je u moci, a už vůbec mi nezáleží na jeho charakteru, pocitech a přáních! Chci odplatu! Za všechny moje druhy! A taky ji dostanu!“

Sven svěsil ramena. Znak rezignace. Byl přesvědčený o tom, že by je nový upírský král vyslechl a byl by k nim shovívavější, než jeho předchůdci. Bohužel, slepá Dalíjina nenávist je povede jen k dalšímu, nesmyslnému zabíjení. Argumentoval by dál, pokud by si byl jistý, že jeho námitky padnou na úrodnou půdu. Nyní však jen zarytě mlčel. Nemělo smysl se dohadovat. Už bylo rozhodnuto. Dál povedou nelogickou válku, která možná vyústí až k naprosté likvidaci obou jejich druhů. To byla však jejich podstata. Hluboko zakořeněná, vražedná nesnášenlivost a absolutní intolerance k upírům, chladným tvorům, kteří je považovali za něco podřadného. Šla s nimi ruku v ruce od té doby, co byli před několika staletími stvořeni.

„Vrať se do terénu, Svene, a buď nadále ostražitý. Nesmí nás objevit, dokud nebudeme dostatečně silní,“ zněl Dalíjin pokyn. Tentokrát promluvila klidně. Opět ovládla svoji zlobu, kterou musela tak pečlivě držet na uzdě.

„Zajisté, má paní.“ Vlkodlak sklonil hlavu na znamení, že rozumí a čekal, až ho jeho vládce propustí. Její výzva k odchodu však zanikla v nečekaném ruchu, který vypukl venku, v táboře. Podle hluku, který se ozýval zpoza slabých stěn chatky, se dalo usoudit, že právě dorazili nováčci.

„Zdá se, že nám Tony a jeho tým přivedli čerstvé posily,“ potvrdila Dalíja Svenovy domněnky s úsměvem. „Pojďme se na ně podívat.“ Statná žena uchopila svého druha za rameno a přiměla ho povstat z kleku. Společně vyšli do chladné noci, aby se podívali na nové tváře, které se připojí k jejich rozrůstající se smečce.

Řecko, Athény, současnost (2011)

Malá skupinka upírů, tři muži a jedna žena, se ostražitě blížila k pátému, který stál v jejich středu a bedlivě pozoroval každý jejich pohyb. Jako každé pozdní odpoledne, kdy se slunce pomalu sklánělo k obzoru, se nádvoří hlavního sídla upírů zaplnilo zvědavými diváky, kteří v uctivé vzdálenosti obestoupili pěťici, chystající se k boji.

Světlovlasý muž, jehož vysoká, štíhlá postava dominovala celému dění, se přikrčil do bojové pozice v očekávání útoku. Znal jejich taktiku. Jako vždycky se pokusí zaútočit všichni najednou. Měl dokonale nastudované jejich pohyby, a proto mohl předpokládat, jaký tah přijde. Musel uznat, že byli dobří, ale on byl lepší. Ještě nikdy ho neporazili a nehodlal připustit, aby se taková ponižující věc vůbec kdy stala. Ta myšlenka mu vykouzila mírný úsměšek na rtech, který nesl náznak arogance. Na další přemýšlení už nezbyl čas, jelikož jeho protivníci ho napadli. Tentokrát ho překvapilo, že se do roztržky vrhli jen tři muži. Žena zůstala stranou a jen potutelně sledovala, jak její druzi dostávají nakopáno. První útočník byl o něco rychlejší, než ostatní dva. Ve spěchu zapomněl na kvalitní krytí, a než se nadál dostal pořádný kopanec do pravého boku. Ozvalo se zapraštění kostí, zvuk lámaných žeber, a muž se s bolestivým záupěním sesunul k zemi. Následoval jen letmý šťouchanec nohou do hlavy, který by mu v plné síle dozajista rozdrtil lebku. Zabíjení však nebylo účelem.

„Mrtvý,“ odfrknul si spokojeně blondák, aniž by se na vteřinku přestal soustředit. Bleskově se otočil, aby čelil náporu dalších dvou mužů a při tom neustále po očku sledoval mladou ženu, která se stále nezapojila do hry. S přehledem vykryl několik po sobě jdoucích úderů od obou útočníků, pak jednoho zlikvidoval s náznakem, že mu láme vaz a trhá hlavu a druhého

zpacifikoval tím, že mu znehybnil ruce a vycenil na něj varovně zuby. Oba od sebe následně odstrčil. Pro tuto chvíli byli venku z kola.

„Mrtvý a mrtvý,“ broukal si pro sebe samolibě, a pak se jeho modré oči upřely na poslední soupeřku. Byla jí žena, přibližně pětatřicet let stará, když se stala upírkou. Jako tvor temnot chodila po světě něco málo přes padesát let, takže zkušeností už měla dost. Stavba jejího těla napovídala, že nebude jednoduchou sokyní. Měla drobnou, přesto pevnou a vypracovanou postavu. Její menší vzrůst jí však neubíral na síle a rychlosti. Byla prakticky nejnebezpečnější ze všech jeho dnešních protivníků.

„Na co čekáš, Tanjo? Máš snad strach?“ oslovil ji a okořenil svůj hlas špetkou výsměchu. Věděl, že ji tím o to víc popíchne.

Tanja pohodila svými světle kaštanovými vlasy, které jí volně spadaly na ramena a nazlobeně nakrčila nos. V jejím sympatickém, oválném obličejí se tak usadil chmurný výraz. Neměla strach. Jako bývalá příslušnice tajné ruské služby měla výborný výcvik, který se v jejím upířském životě ještě mnohonásobně zhodnotil. Jedno však věděla jistě. Nevyhraje. Ne dnes, ne zítra a možná ani za rok. Muž, který proti ní stál, byl neobyčejně silný a rychlý. Byl to démon s tváří anděla a povahou tak spletitou, že by ji nedokázal zhodnotit ani ten nejlepší psycholog na světě. Každopádně se na ten jejich malý taneček pokaždé těšila, i když si byla vědoma toho, že ji rozhodně nebude šetřit, a že z toho možná bude i několik zlomených kostí. Od té doby, co ho před čtyřmi měsíci poznala, si ho hodně oblíbila a stala se jednou z předních členek jeho ochranky a poradního týmu. Nyní si s protichůdnými pocity uvědomila, že ji vlastně vzrušuje, když ji bije. Milovala jeho temnou stránku, kterou při každodenním tréninku pouštěl na povrch. Lee Carpenter, nový král upírů, byl zkrátka pro Tanju velkou výzvou. Chtěla ho porazit a toužila po tvrdém, fyzickém kontaktu s ním.

„Tebe by se nebálo ani malý děcko, fešáku,“ zasyčela na něj a s uspokojením si všimla, jak se zamračil. Jejich vzájemné souboje byly vzácnou chvilkou, kdy ho směla oslovovat tak, jak ji napadlo. A právě v tuto chvíli, kdy mu poslední paprsky zapadajícího slunce vykouzlily kolem světlých vlasů svatozář, vypadal až nebezpečně dobře.

Na co to sakra myslíš?! vynadala si v duchu a bez dalšího varování se vrhla na svého protivníka. Ten její útok s přehledem vykryl. Následovalo několik minut vzájemného pošťuchování, kdy jeden útočil a druhý se kryl. Lee utržil jeden velmi bolestivý kopanec do stehna, Tanja zase do žeber. Při jednom Tanjině výpadu se Leeovi podařilo chytit ji za ruku a zkroutit jí ji za záda, do nepříjemné polohy. Nacpal jí koleno mezi lopatky a donutil ji pokleknout. Ať se jeho oběť zmítala, jak chtěla, nepustil ji.

„Mrtvá,“ zašeptal jí pobaveně do ucha. Jeho rty se téměř dotýkaly její tváře a Tanju z té blízkosti zamrazilo v zátylku. Rezignovaně svésila hlavu. V tu chvíli se strhl bouřlivý potlesk oslavující Leeovo vítězství.

„Tak jo, konec legrace. To by pro dnešek stačilo. Běžte si za svými povinnostmi,“ přikázal stroze. V nitru se však tetelil blahem. Byl spokojený sám se sebou.

„To bylo dobré, Tanjo,“ pochválil ji. Členku jeho ochranky okamžitě zaplavil pocit nečekaného štěstí. Dočkat se takového uznání z jeho úst, bylo neobvyklé. Většinou šetřil slovy.

„Díky, pane,“ hlesla rozrušeně a elegantně se zvedla ze země, aby mohla následovat svého vládce a jeho nejbližší do paláce.

Zatímco venku se šerilo, dav zvědavců se pomalu rozcházel a tři přemožení muži se celí rozbolavělí sbírali ze země, Lee se proplétal chodbami honosného sídla ke svým komnatám. Ukrajoval cestu ráznými kroky a ti, jenž ho doprovázeli, měli co dělat, aby s ním udrželi tempo.

„Řekni mi, Lee, proč ty to vlastně děláš?“ prolomil všudypřítomné ticho Lothar zvědavým hlasem. Mladý král se zarazil uprostřed pohybu a zkoumavě si svého nejvěrnějšího rádce prohlédl. Nikdo z přítomných nepotřeboval vysvětlit, na co se Lothar ptá.

„Udržuju se v kondici,“ vysvětlil prostě Lee a opět se vydal ke svému cíli.

Lucas, další bývalý člen Jolantina týmu, který po její smrti plně přešel do Leeových služeb, se zvesela uchechtl. „Už jsi někdy viděl tlustýho upíra?“

„Ne, ale pomalého ano. A pomalý upír rovná se mrtvý upír. Odpuť, že to říkám, ale moji osobní strážci jsou absolutně k ničemu. Vždyť jste to viděli. Sám jim s přehledem nakopu zadek. Navíc mi přijde směšné, že jsou mi pořád v patách. A když jsem v Oxfordu, tak mi taky nikdo nekryje záda. Musím se spolehnout sám na sebe. Tak mi řekněte, vy chytráci, proč my je vlastně zaměstnáváme?“ Lee tázavě pozvedl obočí. Naprosto přitom ignoroval přítomnost těch, o kterých tak hanlivě mluvil. Jediný, kdo se odvážil ozvat, byla Tanja. Nesouhlasně při jeho slovech zamlaskala a rozmrzele zasyčela.

„Promiň, carevno, ty jsi samozřejmě výjimka potvrzující pravidlo,“ zašklíbil se Lee na drobnou Rusku. Ta mu úsměv spokojeně oplatila a opět se zařadila na svoje místo.

„Ale, můj králi, vybral jsem ty nejlepší,“ oponoval posmutněle Lucas.

„No, možná ses snažil, ale Lee je pořád lepší, než tvoji nejlepší. Přiznej si to,“ posmíval se mu Lothar.

„Hele, tak dost!“ vyžádal si světlovlasý upír klid. Přeměřil si oba své dávné přátele přísným pohledem. „Za prvé, Lucasi, už stokrát jsem ti říkal, abys mě oslovoval jménem a ne tím přiblblým titulem. A za druhé, pokud je to součástí bláznivého dvorního protokolu, aby mi v patách cupitala osmička pitomců, pak to budu tolerovat. Jen jsem chtěl, abyste znali můj názor na věc.“

Opět se ozvalo pouze Tanjino odmítavé zavrčení. Tentokrát se však nedočkala žádné odezvy. Lee je všechny ležérním mávnutím ruky propustil a zmizel za dveřmi svých pokojů.

Jakmile se ocitl v soukromí svých komnat, znatelně se uvolnil. Nesnášel ty společenské nesmysly. Za celé čtyři měsíce, co byl upířským králem, si na to ještě nezvykl. Faktem bylo, že navštěvoval Athény, co nejméně to šlo, a veškeré potřebné záležitosti za něj vyřizovali Lucas s Lotharem. Plně jim důvěřoval. Přesto byly chvíle, kdy byla nutná jeho přítomnost. Na jeho vkus zde trávil až příliš mnoho času. S unaveným povzdechem přešel ke svému soukromému baru, kde přechovával ty nejlepší láhve s whisky a nalil si skleničku. Připálil si cigaretu, posadil se a dlouhé nohy si hodil na stůl. Jak tak popíjel a pokuřoval, přemítal nad událostmi posledních měsíců.

Všechno to začalo jeho neúspěšným hledáním léku na upírství. V létě se v Egyptě v jedné hrobce jeho přičiněním vzájemně povraždila Jolanta se Samuelem - dva upírští vůdci – a on se nečekaně stal vládcem všech upírů. Nezbyvalo mu nic jiného, než tu roli přijmout. Následovaly jeho zasnuby s Kelly Davisovou, lidskou dívkou, kterou až fanaticky zbožňoval a miloval. Pak se vytasil s pravdou o své osobě před svojí kolegyní a nejlepší přítelkyní Sheilou Smithovou. Zpočátku to vypadalo, že to jeho dlouholetá kamarádka nepřekousne, ale nakonec se nechala přesvědčit argumenty a jejich přátelství se stalo ještě pevnějším, než kdy dřív. Všechno vypadalo idylicky, ale koncem září si jeho nové postavení vyžádalo první přítomnost zde, v upířském paláci. Doposud si živě vybavoval ten den, kdy sem přijel prvně jako vůdce všech upírů. Všechno, na co se tu podíval, mu připomínalo Jolantu. Po celé budově viselo na desítky královských portrétů, skříně byly plné jejích šatů, bot a doplňků. Každý kout temné budovy byl nasáklý jejím parfémem. Lee tenkrát přikázal, aby všechny obrazy i její osobní věci byly vyneseny na nádvoří. Netrvalo dlouho

a venku se kupila obrovská hromada nesourodého majetku zesnulé upírky.

„Co s tím máme dělat?“ zeptal se Lothar.

„Spalte to,“ zavrčel Lee rozmrzele. Dlouhé hodiny pak z uctivé vzdálenosti sledoval vatru, která zářila do dálky. Všechno spjaté s Jolantou se tak obrátilo v hromádku popela, stejně jako ona.

„Stále ji nenávidíš, co? I když už je po smrti,“ komentoval to Lothar, který se ke svému novému králi připojil, aby sledoval to zářivé divadlo.

„Její smrt mi nepřinesla žádné uspokojení,“ zasmušil se. Nakrčil čelo a ustoupil ještě o krok dál před spalujícím žářem. „Spíš než nenávisť cítím lítost. Vedla tak nesmyslný život, plný zloby a touhy po odplatě. Zbytečně promarnila čas, který mohla strávit mnohem efektivněji. Ale co ti budu povídat, sám si ji znal mnohem lépe než já.“

„Máš pravdu. Myslím, že tě ale opravdu milovala. Možná kdybys jí věnoval trochu své přízně, dopadlo by to všechno jinak,“ polemizoval Leeův přítel a učitel.

„Css,“ zasyčel zlostně, „dopadlo by to stejně jako minule. Akorát by mě využívala. Je dobře, že Jolanta zmizela z povrchu zemského. Alespoň už nebude páchat další škody a snad její duše někdy dojde klidu.“

Lothar jen rozvážně pokýval hlavou. Nemělo smysl debatovat o něčem, co už nikdy nebude. Ještě dlouho stáli bok po boku a pozorovali rudé plameny, olizující jedny z posledních důkazů Jolantiny existence.

Od té doby jako kdyby se čas zbláznil a Lee měl dojem, že nemá chvílku stání. Navštěvoval Athény čím dál tím častěji. Aby se tu cítil alespoň trochu jako doma, nechal temné, ponuré sídlo rekonstruovat. Hlavní stavební úpravy se dotkly především oken. Z malých okýnek, která do budovy vpouštěla jen minimum světla, se tak stala velká okna, která naplnila místnosti životadárným slunečním světlem. Stavba doznala

takových změn, až se velmi přibližovala svým vzhledem rodinnému panství Carpenterových – Empire Crus. Někteří upíři nad tou obměnou nechápavě kroutili hlavami, ale ani slůvkem se neopovážili protestovat proti králově vůli. Lee změnil nejen tvář sídla a jeho interiéru, ale také výrazně zapracoval na změnách ve složení svých zaměstnanců. Ze svých služeb, čistě z opatrnosti, propustil všechny dýchající lidské bytosti, které neměly nejmenší ponětí o tom, pro koho pracují.

Nejhorší pro něj však bylo, že musel opustit svoji milovanou práci ve W.I.M.. Ačkoliv nepotřeboval spát, všechno dohromady skloubit nemohl. K velké Edově nevoli se z něj stal alespoň externí pracovník, takže ve volných chvílích pracoval na člancích. Svůj odchod z časopisu ospravedlnil tím, že jedna z firem, kterou vlastní otec, potřebuje jeho vedení. Tím i vyřešil odpovědi na všetečné dotazy, proč se tak často zdržuje mimo Oxford. I přese všechny nekonečné povinnosti, které se mu valily na hlavu, se snažil trávit co nejvíc času s Kelly, se svými přáteli z kapely a s rodinou.

Unaveně potřepal blondátou hlavou, aby se vrátil do reality. Vyprázdnil skleničku a nalil si další zlatavý mok. S pocitem hlubokého provinění zabloudil očima ke kalendáři, kde na něj tučným písmem svítil datum dvaadvacátého prosince. Dnes to bylo přesně na den čtrnáct dlouhých dní, co odjel z Oxfordu, a když se loučil s Kelly, sliboval jí, že ji opouští jen na pár dní. Jeho ruka automaticky zabloudila pro mobilní telefon. Lee v seznamu volaných našel Kellyino číslo a netrpělivě naslouchal protivnému tónu vyzvánění, který ne a ne ustát. Jako obvykle to nezvedla. Odmítala mu hovory už celý poslední týden, jako projev své uraženosti.

„Fajn, krásko, máš právo se zlobit, ale ten pitomej mobil bys zvednout mohla,“ vrčel si pro sebe nespokojeně. Ukazováčkem pravé ruky soustředěně kroužil po hraně sklenky. Aby alespoň trochu ukonejšil svoje černé svědomí, zavolal Lauře, která

měla stále na starost ochranu jeho dívky před jakýmkoliv nebezpečím. Společně s Laurou, bez Kellyina vědomí i kohokoliv dalšího, sestavil důvěryhodný tým, který byl slečně Davisové nepřetržitě a velmi nenápadně v patách.

„Hod' si nohy na stůl a buď v klidu. Tvoje princezna právě dorazila ze školy domů. Je v pořádku,“ ozval se po druhém zazvonění Lauřin hlas s pobaveným podtónem.

„Dobře, díky,“ hlesnul Lee rozmrzele. Věděl, že se mu vysmívá. On přece nikdy nemusel žádnou ženu nahánět. To jen Kelly byla natolik jiná, že mu každý jeho chybný krok stonásobně omlátila o hlavu.

„Zlobí se na tebe, měl by ses vrátit,“ dodala Laura ještě dřív, než jí stihl položit telefon.

„To by blbej neřek,“ odfrkl si podrážděně.

Dál už neotálel a pustil se do práce. Ponořil se do spleťtých problémů upírských zákonů, které bylo nutné novelizovat. Zabýval se obchody a vedením podniků, které mu po Jolantině a Samuelově smrti automaticky připadly do vlastnictví. Zoufale kroutil hlavou nad tím, jak ti dva v tom všem měli neskutečný nepořádek. Když konečně vyřídil poslední telefonát a e-mail, s radostí zaklapl obrazovku svého notebooku a jako odměnu za dobře odvedenou práci si nalil plnou skleničku whisky a připálil si cigaretu. Zatímco požitkářsky vyfukoval kouř, ještě dvakrát se pokoušel dovolat Kelly. Oba pokusy dopadly neúspěšně.

„Ach jo,“ povzdechl si smutně. Věděl, že jeho nová role v upírském světě nebude jednoduchá, ale ani co by se za nehet vešlo, se mu nelíbilo, že mu nabourává jeho vztah s jedinou dívkou, kterou kdy v životě miloval. Aby se odreagoval, sáhl po kytarě, která stála opřena v rohu místnosti, těsně vedle psacího stolu. Jakmile jeho štíhlé prsty prohrábly struny a nástroj ze sebe vyloudil příjemnou melodii, jeho zachmuřená mysl malinko pookřála. Bez rozmyslu drnkal jednu melodii za druhou, až nakonec skončil u jedné velmi staré písničky, kterou

mu kdysi zpívávala jeho babička. Tóny písně se ještě odrážely od stěn, když se na dveře Leeova soukromého království klidu ozvalo nesmělé zaťukání.

Upír udiveně pozvedl obočí. Na hodinách právě odbíjela desátá večerní a v tuto dobu si již nepřál být kýmkoliv rušen. Výjimkou byly pouze velmi závažné situace. Vteřinku uvažoval o tom, že osobu, trpělivě vyčkávající za dveřmi, pošle pryč. Neměl na nikoho náladu a rozhodně nechtěl řešit žádné problémy.

„Dále,“ vyzval nečekaného návštěvníka nakonec. K jeho překvapení do místnosti elegantně vplula Tanja. Na pozlaceném podnosu nesla orosený půllitr plný vychlazené krve a hrneček s černou silnou kávou, oslazenou a plnou smetany.

„Myslela jsem, že by se ti mohlo hodit malé občerstvení, abys mi tu nepřežíval jen na alkoholu a nikotinu,“ pravila rozvázně a bradou kývla k plnému popelníku a prázdné lahvi od whisky.

„To je od tebe velmi milé, ale od toho tady mám služebnictvo. Chystáš se někam ven? Nevybavuju si, že bych ti dal volno,“ podotkl Lee a zaskočeně si prohlížel její vzhled. Tanja vždy chodila oblékaná nenápadně, převážně do kalhot a plandavých triček, vlasy si nechávala volně rozpuštěné a zásadně se nemalovala. Jako příslušnice královny ochranky to nepovažovala za nutnost. Dnes večer však bylo všechno jinak. Drobná žena si své kaštanové vlasy vyčesala vysoko do culíku, aby tak odhalila svoji jemnou šíji. Velmi decentně se nalíčila, což dodalo jejímu sympatickému obličejí ještě příjemnější vzezření. Blůzka, která obepínala její bujné poprsí jí byla příliš těsná, tak měla povolené dva horní knoflíčky a Leeovi se tak nabízel pohled na její krajkové spodní prádlo. Když sjel očima ještě níž, zjistil, že upírka na sobě má rudou minisukni a lodičky na vysokém podpatku stejné barvy. Vypadala opravdu velmi svůdně a byla si toho plně vědoma.

„Ne, nechystám. Jen mě napadlo, že bys mohl chtít krapet rozptýlení. I Lothar si myslí, že trávíš až příliš mnoho času sám,“ hlesla a svůdně při tom zamávala řasami. Podala mu sklenku s červenou tekutinou, a když si ji Lee přebíral, letmo se dotkla jeho prstů. Pak se usadila na jeho stole a hodila si jednu štíhlou nohu přes druhou.

„Mám moc práce,“ zamumlal a rozpačitě sklonil pohled. Raději se věnoval lahodné tekutině v poháru.

Tanja ho pobaveně pozorovala. Původně sem přišla, protože jí to bylo nakázáno, ale když sledovala svého krále, jak lačně hltá čerstvou krev, zjistila, že ji ta hra na svádění vlastně bude bavit. Prohlížela si ho z pod řas a po opravdu velmi dlouhé době upřímně zatoužila po mužské společnosti v posteli. Lee Carpenter byl přesně ten typ, po kterém prahla. Navenek uhlazený fešák s vytříbeným vkusem, uvnitř nespoutaný tvrdák s temnou povahou, ze které až mrazí. Sjížděla ho pohledem od rozcuchaných světlých vlasů, přes hezkou tvář a pěkné, vypracované tělo až po dlouhé nohy, které měl bosé.

„Práce?“ otázala se a protáhla se jako kočka. Vypjala hrudník a rukama se zapřela o hranu stolu. Významně při tom mrkla na kytaru opřenou o zeď, kterou Lee odložil, když přišla.

„Možná bys mi mohl něco zahrát,“ navrhla sotva dopil a odložil půllitr.

Světlovlasý muž si nervózně odkašlal. „Zrovna jsi mě zastihla při odpočinku. Moc ti děkuju za společnost, ale asi bys už měla jít.“

Tanja se zvesela ušklíbla. Líbilo se jí, jak je z ní rozhozený. Bloudil pohledem po místnosti, jen aby se na ni nemusel dívat. A tak se vytasila s dalším trumfem. Jednu nohu si opřela o židli, na které seděl a druhou lehce oddálila. Neměla kalhotky.

Lee se prudce nadechl. *No, do prdele. Co to tady na mě sakra zkouší?* pomyslel si rozrušeně.

„Kam bych chodila,“ zašvitořila svůdně, a než se nadál seděla mu na klíně a prsty mu projížděla vlasy. Věděla, že hraje nebezpečnou hru. Chovala se velmi drze, ale za pokus to stálo.

„Jsi tak osamělý,“ mumlala, zatímco ho líbala. On jí velmi opatrně tu něžnost opětoval, ale jeho mozek hlásil, že je něco špatně. Její rty a dlaně nebyly tak teplé a jemné, jak byl zvyklý.

Kelly! zaúpěl v duchu a prudce sebou škubl, aby se vymanil té drobné dračici z náručí. Docílil jen toho, že se s nimi židle s hlasitým prásknutím skácela na zem. Tanju to evidentně pobavilo, jelikož se rozverně zachichotala. Přesto jí to nezabránilo v průzkumu jeho těla. Její dlaně bloudily po jeho pevném břiše a krůček po krůčku se sunuly k poklopci.

„Ne, ne, ne,“ bránil se chabě Lee. Proti jeho vůli ho ta žena pekelně vzrušovala. Přeci jen už dlouhých čtrnáct dní sexuálně abstinoval a s jeho nezkrotným chtíčem to byl nadlidský výkon.

„Přece víš, že jsem zadaný,“ zamumlal sotva slyšitelně. *A budeš se ženit*, houkl na něj škodolibě jeho vnitřní démon.

„Ta křehká lidská krasotinka se přece nemusí nic dozvědět,“ zašeptala ochraptěle Tanja. Byla vzrušená a prudce dýchala.

„Ne, to nemusí,“ přitakal. Rychle se převalil ze zad na břicho a Tanju uvěznil pod svým pružným tělem. Vzepřel se na dlaních, aby na ni dobře viděl. Ve světle hnědých očí jí svítilo tisíce roztoužených jiskřiček. Byla opravdu krásná a on byl při chuti, přesto to nebyla žena, kterou miloval, a po které skutečně toužil.

„Hanba by mě fackovala, kdybych se s tebou vyspal. Nikdy bych si to neodpustil. Náplní tvé práce je krýt mi záda, když je to třeba a popřípadě za mě položit i život pokud to bude nutné. Nikde se nemluví o tom, že bys mi měla dělat nemravné návrhy,“ zavrčel popuzeně. Svižně vyskočil na nohy a podal Tanje ruku, aby se také mohla zvednout z tvrdé podlahy. Ta ji překvapeně přijala. Nečekala takový zvrát.

„Měla jsem dojem, že to mezi námi občas zajiskří,“ pravila Tanja. Kdyby mohla, červenala by se. Nikdy v životě se necítila tak ponížene jako nyní.

Lee bezradně rozhodil rukama. „Jestli jsem ti někdy dal podnět k tomu, aby sis myslela, že mezi námi něco je, pak se omlouvám. Já jsem tvůj zaměstnavatel a ty moje zaměstnankyně. Nic víc, nic míň. Občas po tobě chci, abys mi nakopala zadek při tréninku, ale to je asi tak všechno.“

„Promiň,“ špitla. V jejím hlase však znělo spíše více podráždění, než pokory. „I Lothar říkal, že máš rád hezké holky a divoký sex.“

„Lothar?!“ vybuchl našťavaně Lee. „Co on s tím má sakra společného?“

„Nic, nic, jen jsem u něj na tebe vyzvídala. Je v tom naprosto nevinně. Šlápla jsem vedle. Mrzí mě to. Vyhodíš mě, že?“ Tanja se přikrčila v hraných obavách. Bylo by jí líto, kdyby ji ze svých služeb propustil, ale rozhodně by to pro ni neznamenal konec světa. Jediné, co ji štvalo byl fakt, že ho nedokázala svést, ačkoliv si byla jistá, že k tomu neměla daleko. Statečně čelila jeho zpytavému pohledu. Hodnotil, zda jí má věřit, či ne. Nakonec nad tím mávl rukou. Co na tom záleželo?

„Před několika lety bych byl tvou pozorností opravdu potěšen, ale dnes je jiná situace. Změnil jsem se. Stále jsi členkou mé ochranky, ale to cos tady před chvílí předvedla už nikdy nezkoušej. Rozumíš?!“ pravil pevným hlasem, plným autority.

„Ano, pane,“ sklonila pokorně hlavu. *Ach, u všech d'asů, to je chlap. Ví, co chce a tvrdě si za tím jde. Škoda, že jsem ho nepotkala dřív, pomyslela si zasmušile.*

„Teď odejdi,“ přikázal chladně, a aby zdůraznil své přání, namířil ukazováčkem ke dveřím.

Tanja na vteřinku zaváhala. Mohla mu říct, že to nebyl její nápad. Z nepochopitelných důvodů se před ním chtěla ospravedlnit, ale byla zavázána mlčením.

„Jistě. Jen by mě docela zajímalo, co s tím uděláš,“ poznamenala a se škodolibě pozvednutým obočím kývla bradou směrem k výrazné bouli na jeho poklopci.

„Ven!“ zasyčel skrze zaťaté zuby. Měl sto chutí po ní něco hodit. Nerad před někým odhaloval své slabiny. Ještě než odešla, zahlédl v Tanjiných očích drzou, pobavenou jiskřičku.

Upírka už neváhala ani vteřinu. Otočila se na vysokém, jehlovém podpatku a odkráčela. Tiše za sebou přivřela dveře, a pak si zhluboka oddechla. Četla mu ve tváři výhrůžku. Kdyby okamžitě nesplnila jeho přání, nedopadlo by to dobře. Bestie, která v něm byla hluboko pohřbená, se s každou další vteřinou, kdy ho provokovala, nemilosrdně drala na povrch. Tanja smutně potřepala hlavou. Mohli společně strávit pár hezkých chvil, ale zdálo se, že Leeův cit k té lidské dívce je mnohem silnější, než se na první pohled mohlo jevit. Nedokázala se rozhodnout, jestli je zklamaná, nebo šťastná, že ho nedokázala polapit do svých sítí. S těmito protichůdnými pocity opustila palác a vyšla do černé noci na čerstvý vzduch.

„Jdeš nějak brzy,“ promluvil na ni známý hlas a ze stínů se vynořila Lotharova silueta. Hnědovláska podrážděně zamručela a dávala si s odpovědí na čas.

„Odmítl mě. Bylo to velmi ponižující. Už to po mně víckrát nechtěj,“ vysvětlila nakonec tichým hlasem tak, aby ji nikdo neslyšel, ačkoliv si byla vědoma toho, že nádvoří je liduprázdné.

„Hmm, nevdá,“ zamyslel se šedovlasý upír a soustředěně si připálil cigaretu. Dlouze potáhl a blaženě si při tom vzdychl.

„Proč ho vlastně chceš s tou dívkou rozeštvat?“ Tanja nespokojeně nakrčila nos. Nesnášela pach cigaretového kouře.

„Protože ona ho příliš drží na uzdě. Já potřebuju, aby z něj byl ten neovladatelný a nezkrotný zabiják jako za dob Jolanty.

Chci, aby ho jeho pýcha a sebestřednost dohnaly k nepozornosti, které pak využiji ve svůj prospěch. Musím ho donutit jednat tak, jak budu chtít já. On je mojí figurkou na šachovnici, rozumíš? Kelly Davisová to všechno kazí. Nebýt jí, mám ho nepřetržitě pod svým vlivem a jistě bych ho pomalu, opatrně dokázal formovat k obrazu svému.“

„V tom případě by bylo jednodušší tu holku zabít, ne?“ Tanja naklonila svoji hezkou hlavu na stranu a zvědavě se dívala do Lotharových chladných očí.

„Doufal jsem, že se nebudu muset uchýlovat k tak barbarským metodám. Přeci jen jsme civilizovaní upíři. Ale ještě je čas. Dostanu ho tam, kde má být v tu správnou dobu. Jen ještě musím přijít na způsob, jak to udělám.“ Tanjin starší protějšek zadumaně nakrčil čelo.

„Proč mu prostě neřekneš, že na tom místě je lék?“ přišla bývalá ruská agentka s rychlým řešením.

„Chmpf,“ odfrkl si Lothar, „a on tam za sebe pošle někoho jiného a budeme v háji. Kdepak, to chce pořádně propracovanou taktiku. Něco mi říká, že se brzy objeví vhodná příležitost.“

„Chudák,“ vyslovila Tanja nahlas myšlenku, která ji už nějakou dobu trápila.

„Cože?! Snad ti ho není líto?! On byl za tímto účelem stvořen. Je to jeho osud. Měl by být poctěn!“ vybuchl Lothar a žena v jeho tváři zahlédla fanatický zápal.

„No, já myslím, že nebude příliš nadšenej, až se dozví, co ho čeká,“ houkla zamračeně.

„Až to zjistí, bude pozdě! Nebude mít jinou šanci, než se podvolit!“ štěknul rozhodně a zlostně zadupl podpatkem boty nedopalek do země. „Doufám, že mě nehodláš zradit. Trvalo mi stovky let, než jsem objevil vhodného kandidáta. Teď už necouvnu. A tys mi přislíbila pomoc.“

Jo, to bylo ale před tím, než jsem Leea Carpentera poznala osobně. Vykreslil jsi mi ho úplně jinak, než jaký ve skutečnosti

je. Nezaslouží si takový úděl, pomyslela si trpce, ale nahlas pravila: „Jistě, že jsem stále na tvou straně. Neměj obavy. Teď, byl bys tak laskav a omluvil mě? Mám toho pro dnešek dost.“

„Ale no tak, kam ten spěch,“ šeptnul měkce, a než se nadála přirazil ji ke zdi budovy. Hrubě ji políbil. „Když tě ten hlupák nechal jít, věnuj trochu své pozornosti mně.“

Tanja celá zkoprněla. Jindy by si to poslušně nechala líbit, ale dnes bylo všechno jinak. Neměla na něj náladu. Rozhodně od sebe Lothara odstrčila.

„Copak?“ zašklebil se pobaveně. Rád ženy dobýval a ještě raději jim způsoboval bolest. Proto znovu drobnou hnědovlásku tvrdě popadl. Měl nečekaně velkou sílu. Volnou rukou sjel mezi její stehna. Na prstech ucítil vlhko. Spokojeně zasténal.

„Pěkně nadržaná,“ hlesnul ochraptěle. Jeho vlastní chtíč ho začal pomalu ovládat. „Zdá se, že náš král je opravdu kapacita. Předpokládám, že se tě nemusel ani dotknout, aby ti tohle způsobil,“ posmíval se jí, zatímco nešetrně cestoval ústy i dlaněmi po jejím těle.

Nitro obtěžované ženy se rozvibrovalo nečekaným odporem. „Dej ode mě ty svoje hnusný pracky pryč!“ zasyčela na něj vztekle a tentokrát ho vši silou udeřila do tváře, aby zdůraznila svoje přání. Lothar od ní překvapeně odstoupil. Několik dlouhých vteřin na ni nevěřícně zíral. Ještě nikdy mu neodporovala takovým způsobem. Tento večer to bylo prvně, co se proti němu odvážila použít fyzické násilí. Chtěl ji o to víc, ale uvědomoval si, že vzít si ji tady na nádvoří, kam může kdokoliv, kdykoliv zavítat, by byla asi pěkná hloupost. Uměl být trpělivý. Počká si na vhodnější příležitost. Pustil ji.

„Snad ses nám nezamilovala? Varuju tě, Tanjo, jediný chybný krok a s chutí z tebe udělám bezcennou hromádku prachu.“

„Žádný strachy. Mám své city plně pod kontrolou,“ promluvila chladně. Popuzeně pohodila hlavou a bez

rozloučení ho nechala o samotě. S hořkou pachutí v ústech, kterou tam zanechal jeho jazyk nasáklý cigaretovým kouřem, se od něj vzdalovala. Uvědomovala si, že si svým chováním právě vysloužila silnou nedůvěru. Bude si muset dávat pozor na jazyk i na své pocity. Lee se jí líbil. Opak už si po dnešku nedokázala nalhávat. Jak však řekl Lothar, Leeův osud už byl zpečetěn dávno před tím, než se potkali a ona, jakkoliv se jí to přičilo, bude muset Lotharovi pomoci. Vázala ji totiž jistá dohoda. Pokud by ji nedodržela, hrozilo by nebezpečí celé její rodině, která dosud žila v Rusku. Smutně si povzdechla. Svět je nespravedlivý a život je škodolibý.

Zatímco Lothar a Tanja spřádali své temné plány, o kterých neměl Lee nejmenší tušení, stál světlovlasý upír mlčky uprostřed své pracovny a zíral na dveře, které za sebou před chvílí nechala členka jeho ochranky zapadnout. Zoufale se snažil potlačit své černé myšlenky. Měl neuvěřitelnou chuť na sex a ovládal se jen, co mu síly stačily. Zároveň se příšerně styděl za to, že se nechal tak jednoduše vyprovokovat. Pro tuto chvíli Tanju nenáviděl. Za tu její drzost by ji nejraději zabil. Zaskřípal zuby.

„Jen klid,“ nabádal se. Automaticky si připálil cigaretu a nalil si whisky. Tiše si vychutnával jediné dvě věci, které ho mohly v tento okamžik uvést do poklidnějšího rozpoložení. Kávu, kterou mu donesla Tanja, nechal bez povšimnutí. Bezcílně těkal očima po místnosti, až se jeho zrak opět zastavil na kalendáři.

„Dvaadvacátého prosince,“ zamručel si pro sebe. „Kurva, co já tady vlastně ještě dělám?“ zauvažoval a kategoricky odhodil nedopalek do popelníku. Ještě jednou se pokusil dovolat Kelly. I tentokrát bez valného úspěchu. Odolal nutkání napsat jí krátkou textovou zprávu a rychle naházal několik důležitých věcí do batohu. Pečlivě poskládal všechny závažné dokumenty a uzavřel je do trezoru. Nakonec pověsil kytaru na své místo a spokojeně si přeměřil uklizený pokoj.

„Je čas vrátit se domů.“ Už tady přebýval příliš dlouho. Tohle místo ho podivně vnitřně svíralo. Podněcovalo jeho temné touhy a popouštělo řetězy démonovi uvězněném hluboko v něm. A to se mu příliš nezamlouvalo. Odešel, aniž by svoje komnaty zamykal. Členové jeho poradního týmu sem měli volný přístup, aby mohli řešit některé záležitosti za něj. Neobtěžoval se ani tím, že by někomu nahlásil svůj odchod. Ještě než však stihl opustit zdi paláce, kráčelo mu v patách několik jeho tělesných strážců, kteří, ač nepozorováni, mu byli neustále nablízku. Vydechl úlevou, že mezi nimi momentálně nebyla i Tanja.

„Vracím se do Oxfordu. Až do odvolání máte volno,“ propustil je stroze a oni ho bez jakýchkoliv všetečných otázek nechali o samotě. Lee doufal, že se mu podaří proklouznout bez dalších zastávek, ale štěstěna mu pro dnešek nebyla nakloněna. Sotva se ocitl venku, pod hvězdnou oblohou, připojil se k němu Lothar, který tu v klidu pokuřoval.

„Chystáš se někam za zábavou?“ zeptal se zvědavě jeho bývalý učitel.

Lee se neubráníl rozmrzelému úšklebku. Lothar byl ten poslední, s kým chtěl právě hovořit.

„Ne, jedu domů. Chci strávit Vánoce se svojí rodinou a snoubenkou.“

„Copak jsi ještě nepochopil, že tohle je teď tvůj domov?“ vyzvídal Lothar. Ignoroval Leeovo podráždění. Věděl, že jemu by neublížil.

„Můj domov je tam, kde jsou ti, které mám rád. A to tady rozhodně není. Měj se. Dřív jak koncem ledna se sem nevrátím,“ pravil se značnou dávkou rozhodnosti v hlase Lee. Chtěl odejít, ale cosi v Lotharově výrazu mu v tom zabránilo. Jako kdyby se na něj starší muž díval s opovržením. To Leea přimělo položit mu otázku, která ho pálila na jazyku, ale kterou původně chtěl nechat nevyslovenou.

„Jen tak mimochodem, to tys za mnou poslal Tanju, že?“

„Jistě,“ nebránil se Lothar tomu obvinění. „Jsi hrozný samotář. Pořád jen pracuješ, nebo nesmyslně makáš na své fyzice, kterou už stejně nezlepíš, jelikož jsi dokonalý. Potřebuješ trochu rozptýlení a zdálo se mi, že se ti naše ruská krasavice docela zamlouvá.“

„Pozapomněl jsi na jeden malý detail. Budu se ženit,“ pokáral ho Lee rozzlobeně. Proč měl najednou takový pocit, že ho Lothar chce od Kelly odehnat?

„Víš stejně dobře jako já, že svatba s tou holkou je pěkná volovina. Proč na tom tak striktně trváš? Sám víš, že se ani jednomu z našich týmů doposud nepodařilo najít jiné místo, kde by byl ukrytý lék na upírství. Začínám pochybovat, že se nám povede najít další.“ Lothar posmutněle potřepal hlavou.

„Pro tvoji informaci, ta holka se jmenuje Kelly!“ štěknul našťavaně Lee. „Chci si ji vzít, protože ji miluju a na rozdíl od tebe, já se naděje nevzdávám. Navíc ty tvoje pátrací skupiny jsou stejně k ničemu, jako tělesní strážci, které mi vybral Lucas! Asi se pustím do hledání opět sám se svojí rodinou!“

Jak myslíš, ty nevděčnej, arogantní parchante. Hledej si. Stejně nic nenajdeš, uvažoval Lothar v duchu. Ani náznakem na sobě však nedal znát, co si ve skutečnosti myslí.

„V tom případě, šťastnou cestu a pozor na policii. Zdá se, že jsi dost pil. Vždycky když jsi tady, příliš piješ. Měl bys to omezit,“ kázal mu starší upír s úsměvem, jako kdyby byl neposlušný synek, který neví, co se sluší a patří.

„Starej se o sebe. Poldové mě stavět nebudou. A i kdyby, každý je v dnešní době úplatný,“ ušklíbnul se Lee a mávnutím ruky Lotharovi naznačil, že jejich rozhovor skončil.

„Ovšem, peníze vládnu světem. Jen aby tě ta tvoje poučka jednoho dne nezklamala,“ zabručel si pro sebe Lothar a sledoval vysokého blondáka, jak mizí v garážích, aby si tam vybral jedno ze svých aut.

Lee si zvolil jako dopravní prostředek na letiště červený Mini Cooper s černou střechou. Měl to malé, elegantní autíčko

docela rád. Jezdilo rychle a hezky sedělo na vozovce. Jakmile vyjel za bránu svého sídla, uskutečnil jeden důležitý telefonát. Informoval v něm obsluhu svého soukromého letadla, které bylo za každé situace připraveno na letišti v Athénách, o brzkém odletu. Posádka bude mít akorát čas k vyjednání povolení ke startu do Londýna. Sotva dokončil rozhovor s jedním z pilotů, pocítil jistou úlevu. Cítil se rozmrzele po incidentu s Tanjou a na náladě mu nepřidal ani rozhovor s Lotharem. Avšak vidina návratu domů ho činila šťastným. Nemohl se dočkat Kellyiny teplé náruče. Nepochyboval o tom, že ho vřele přivítá, i když si nyní hrála na uraženou. Na to ji znal až příliš dobře. Mezi rty přidržoval nezapálenou cigaretu a prsty vyťukával do volantu rytmus jedné ze známých písniček, kterou právě pouštěli v rádiu. Za necelou hodinu a půl, co opustil upírský palác, se ocitl ve vzduchu. Spokojeně si natáhl dlouhé nohy a s očima upřenýma do tmy, panující venku, se oddal relaxaci.

